

CEI BINECUVÂNTAȚI

...cei din urmă – la ospățul luminii - au
pășit – ca pe străfulgerări de
nori albi – întru
nimic tulburați - cei
binecuvântați

toți sunt – pe sub de purpură straiul
uimirii – dincolo de logostele
logofrați

grai dezleagă ei
mușilor – spre a-L slăvi - cu
lacrimi de-mpăratească bucurie – pe cel
fără an – pe cel mai
luminat sărman – străjuind el între
vinluminare și
vie

și tot ei dau iarăși zori-de-ziuă
ochilor asfințiți istovirii – spre a pătrunde – cu
foc de pace-ntru harpe – tainele
cerului – păsărilor și
înțelept subpământului
șarpe

ei sunt magii – harnici meșterii
înaltului și
întregului – acolo unde – pe la
încheieturile casei – au început să dumice
căpătâiele și să-mbălloreze
frâiele - să
surpe și să sâsâie sfruntat – limbile
josului - înjosirii – ale
frământului și frângerii firii – acolo unde
vipera singurătății a
vomat partea – înnegurând buna măsură și
cartea

ei dau fântâni de cerbi însetaților și
verde-nfrunzire de crengi – celor cu
mădulare de cântec
secate

și flori deschise de pururi redau
celor care-au pășit – cu tot cu mirosul
prealegănat al tinii - în arca
lumii luminii - și au
uitat mireasma grădinii

strunele lor îngână - jertfelnic
epopeile firii – versetele
amintirii – învolburarea dulce și
mirii și mierii - și
mai cu seamă – fulgerul
învierii

de pe degetele-n neconțință
mângâiere de harfe – curg
picături înflorite de
sânge: pică
picăturile pe obrazul Celui prea îngândurat

astfel – Regele Ospățului
dă deîndată semn că-i
aici – mereu: nicio clipă – nicăieri
n-a plecat

doar că în mijlocul lacului șoptitu-i-a
nenufarului – cu mult mai
curat

...iar ospățul – rază cu
rază – având priveghere și
a strunelor pază - de-acum în stih
prefirat – poate
să-nceapă – fără sfârșit – fără
păcat

STIHURI PE NERĂSUFLATE

el îmi cunoaște toți pașii – dinaintea
clintirii: mi-a
binecuvântat cărămizile – una câte
una – chiar în timpul zidirii

mireasma lui mi-a înlocuit

stihul și răsufierea – acolo
unde-ncep eu a desluși
zarea

el îmi este dimineața
seara și
mai ales noaptea – care-i adevărata
amiază – acolo unde lumânarea
și-a tocit – întru
lumină – toată
ceara

Adrian Botez